

Jari Kickbusch

OG VORTEFJÆS KLISTERSKO

– om mobning

Vortefjæs og Klustersko – om mobning
 © 2006 by Jari Kickbusch
 og CDR-Forlag
 Foto: Ulla Rose Andersen
 Tryk: Nørhaven Book
 ISBN 87-7841-414-8

Ekspedition:
 Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag
 Montanagade 29 E, 8000 Århus C
 Tlf. 8612 3078
 Fax 8619 9566
 cdr@cdr-forlag.dk

www.cdr-forlag.dk

Verden er et farligt sted – ikke på grund af dem,
 der gør det onde, men på grund af dem,
 der ser på uden at gøre noget.

Albert Einstein

Indhold

Bare for sjov · Forord	7
1. Regnorme i skoletasken	11
2. Billedet · Novelle	18
3. Mobning – en folkesynd	23
4. Det første kys · Novelle	28
5. Jeg har stadig lyst til at sparke hende	34
6. Selv ude om det · Novelle	45
7. Mobbeofrene skal selv sige fra	50
8. Rigtige venner · Novelle	60
9. Vi kaldte hende Vortefjæs	66

10. Ingen at følges med · Novelle	74
11. Når sms og chat bruges til mobning	78
12. Hævn · Novelle	84
13. Unge mod mobning	89
14. Helt alene · Novelle	100
15. Mobber og offer blev veninder	106
16. I er ikke mine venner · Novelle	115
17. Hvis du behøver hjælp	120
18. Find ud af mere om mobning	122

Bare for sjov

Til en fest for et par år siden mødte jeg en pige fra min gamle folkeskoleklasse. Hun ville gerne snakke med mig, men virkede alligevel, som om hun havde et eller andet imod mig. På et tidspunkt fortalte hun bebrejdende, at vi havde mobbet hende med, at hun var tyk. Jeg blev ret chokeret, for jeg mindedes ikke at have mobbet nogen i min skoletid. Tværtimod, så huskede jeg, at jeg selv var offer for mobning en gang imellem. Jeg gik tidligt hjem den aften, og på vejen hjem tænkte jeg på, at de navne, som vi kaldte hende, ikke var så slemme. I hvert fald var de ment for sjov, men ... hvis pigen ikke syntes, at det var sjovt, så var det egentlig mobning. Og så var jeg mobber.

Kælenavn eller øgenavn?

Senere har jeg talt med en del mennesker om mobning og fundet ud af, at min situation langt fra er enestående. Mange børn og unge føler sig mobbet, og mange voksne husker, at de selv blev mobbet, da de var børn og unge. Men kun få erindrere, at de selv har været med

til at mobbe. Når jeg har spurgt de samme mennesker, om de har været med til at drille, så nikker de fleste til gengæld bekræftende: Jo, selvfølgelig driller man lidt en gang imellem, men det er jo ikke mobning. Alle giver vel hinanden kælenavne eller øgenavne, lyder et typisk svar. Et godt spørgsmål er så, hvordan de kan egentlig kan vide, at de har drillet, men ikke mobbet. Og når man spørger om dét, kommer mange i tvivl.

Det er underordnet, om de rent faktisk har været med til at mobbe. Det vigtigste er, at man kan blive i tvivl om, hvornår man mobber – og hvornår man bare driller. Grænsen mellem sjov og alvor er ofte usynlig. Hvordan ved man, om skolekammeraten har det okay med sit kælenavn? Det kan godt ske, at vedkommende smiler og virker glad, men hvad nytter det, hvis den står på gråd og ulykke på toilettet i frikvartererne?

Mobning – et brændemærke for livet

Et af formålene med denne bog er at gøre dig klogere på mobning, så det bliver lettere at skelne drilleri fra mobning. For hvad enten der bliver mobbet ubevidst eller med vilje, så er det et meget alvorligt problem for dem, det går ud over.

Som du kan læse i bogen, kan det have store, og nogle gange livsvarige konsekvenser for ofrene. Derfor er det vigtigt, at vi alle er opmærksomme på, hvad vi kan gøre for at forhindre mobning. Utallige undersøgelser viser, at problemet er der, og at det be-

rører mange mennesker – og sådan har det nok altid været. Mobning har sikkert været almindeligt lige så længe, som der har været mennesker på jorden, men at et problem har eksisteret i lang tid, bør ikke forhindre os i at søge en løsning. Vi kan ikke undskylde os med, at livet bare ER hårdt, for der er ingen undskyldning for ikke at behandle sine medmennesker ordentligt.

God læsning.

*Med kærlig hilsen
Jari Kickbusch*

Tak for hjælpen til Per Ramsdal, Christina Englund, CDR-Forlag og alle, som har medvirket i eller bidraget til bogen på den ene eller den anden måde.

1.

Regnorme i skoletasken

I de mindre klasser pjækkede Peter tit fra skole, fordi han blev mobbet af sine klassekammerater. Mobningen stoppede først, da han ændrede tøjstil, og i dag kigger han sig en ekstra gang i spejlet, inden han går ud af døren.

Peter husker stadig en episode, som fandt sted, da han gik i 1. eller 2. klasse. Der havde lige været frikvarter, og næste time skulle til at starte, da han opdagede, at hans skoletaske var fyldt med regnorme.

»Det var virkelig ikke sjovt at skulle pille regnorme ud af sin skoletaske,« forklarer Peter, som først fandt ud af, hvem der havde gjort det et par dage efter. Det var en af hans klassekammerater, som i en lang periode havde været med til at mobbe Peter. »Jeg blev både sur og ked af det og kom mere eller mindre i slagsmål med ham, da jeg fandt ud af, at det var ham.«

I dag er Peter 18 år og går i 3. g på Herlev gymnasium, hvilket han er glad for. I øjeblikket er han ved at læse til eksamen, og han ville ønske, at han kunne

»Der er ikke
noget galt med
mig«

PETER

få studenterhuen på sammen med sine klassekammerater, men sådan bliver det ikke. Peter er nemlig konkurrenceroer og går derfor på Team Danmark-linjen, hvilket betyder, at han tager studentereksamen på fire år i stedet for tre. Dermed kan han få tid til at træne, hvilket er absolut nødvendigt, hvis han skal forbedre den 9. plads, som han fik til verdensmesterskabet for juniorer for et par år siden. Trods sine mange succeser i robåden er det dog ikke altid, at Peter har klaret sig godt.

Umoderne tøjstil

I de mindre klasser var der nemlig fire-fem drenge fra klassen, som mobbede ham. I følge Peter var det meget på grund af hans tøjstil, som ikke levede op til moden. Han kunne nemlig godt lide at gå i gammelt joggingtøj, og det gjorde ham ingenting, hvis hans tøj var ved at blive for småt. Det gav anledning til både hånlige kommentarer og øgenavne.

»Jeg blev kaldt for Peter Klistersko i en årrække, fordi jeg altid gik med de her sko med klisterbånd på,« siger Peter og forklarer, at hans hidsige temperament ikke gjorde det bedre. »Jeg blev meget aggressiv, når de mobbede mig, og så fandt de jo hurtigt ud af, at når de mobbede mig, så reagerede jeg også på det. På den måde blev det sjovere for dem.«

Trods mobningen fortsatte Peter med at holde fast på, at han havde ret til at være, som han var – og se ud, som han gjorde. I stedet for at danse efter mob-

bernes pibe, satte han sig op mod de fire-fem drenge, som mobbede ham.

»På det tidspunkt sagde jeg: Der er ikke noget galt med mig. Jeg kører min egen stil. På den måde blev det endnu værre,« siger Peter, som dog måtte sande, at overmagten var for stor, og at det var svært at gøre modstand. Drengene mobbede næsten altid, når de var i grupper, og det gjorde det svært at svare igen eller at slå fra sig. »Jeg kunne ikke bare flyve i flæsket på dem, for så ville det gå ud over mig selv, når de var så mange. Men jeg prøvede da – uden ligefrem at true dem – at lægge op til, at vi skulle få det afgjort.«

Pjækker fra skole

Mobningen gjorde, at Peter havde det svært med at opsøge andre børn. I frikvartererne legede han med sig selv for ikke at opsøge problemer. For selv om der også var andre fra klassen, som blev mobbet, så dannede de ikke fælles front mod dem, som mobbede. Derfor begyndte Peter at lukke sig meget inde i sig selv.

»Det var fedest bare at lege med sig selv, for så skulle jeg ikke tænke på, hvad de andre børn syntes,« siger Peter og husker lettelsen, når skoledagen var slut. »At komme hjem var nærmest en befrielse. Så kunne jeg sætte mig på gulvet og lege med Lego, eller hvad jeg nu havde lyst til. Der forsvandt alt det, der irriterede mig og gjorde mig sur.«

»Skolen
var jo
mere eller
mindre ét
langt
helvede.«

Mobningen gjorde det tit svært at komme ud af sengen om morgenen. Tanken om, hvad skoledagen ville bringe af ondskab, fik ofte Peter til at blive i sengen. Han meldte sig syg, men ikke med diagnosen, *mobning*. Opfindsomheden blev taget i brug, når han skulle have en mobbefri dag.

»Jeg løj mig en del syg og havde generelt ikke lyst til at gå i skole. Skolen var jo mere eller mindre ét langt helvede.«

Opdagede dine forældre ikke, at du havde det dårligt?

»Jo, jeg kan huske, at de snakkede med mine lærere om det, men jeg husker ikke rigtig, at det hjalp så meget.«

Ny tøjstil

Nogle gange løb Peter også hjem fra skole, når han var blevet mobbet, men heller ikke dét fik lærerne op af stolene. Faktisk stoppede mobningen først, da Peter selv fik en idé til, hvordan han kunne undgå klassekammeraternes hånlige kommentarer. Så vidt han husker, var det i 5. eller 6. klasse:

»Jeg begyndte at tænke over, hvad jeg selv kunne gøre for at undgå at blive mobbet. Så begyndte jeg at skifte mit tøj ud og prøvede at kontrollere mit temperament.«

Var det ikke et nederlag, når du ikke selv kunne bestemme, hvilket tøj du ville gå i?

»I dag ser jeg det ikke som et nederlag, at jeg blev

nødt til at ændre min tøjstil. For det var en meget alternativ tøjstil, jeg havde dengang, og jeg kan egentlig godt forstå, at jeg blev mobbet med det.«

Tilgivelsen

Peters idé viste sig at virke efter hensigten. Og dog. To af drengene blev ved med at mobbe i årene efter, men da den ene blev smidt ud af skolen, blev det bedre. Peter forklarer, at det var en lettelse at kunne gå i skole uden ondt i maven, og at den gamle tøjstil i den sammenhæng blev mindre vigtig. For den nye stil betød blandt andet, at han kunne omgås de drenge, som tidligere havde mobbet ham.

»Jeg vil ikke sige, at vi blev gode venner, men det er klart, at når de holdt op med at mobbe mig, så fik jeg en eller anden form for respekt for dem. Så ser man nogle nye sider af dem. Bare det at kunne føre en samtale med dem, det giver noget, men altså ... gode venner vil jeg ikke kalde dem. Klassekammerater, måske,« siger han og tilføjer en enkelt undtagelse.

»Okay, der er én, som jeg i hvert fald ikke vil møde en mørk nat i skoven, for så ville jeg få en plettet straffeattest.«

Hvad var der med ham, som du ikke vil møde i skoven?

»Han ville ikke stoppe. Det var, som om det

»Der er én,
som jeg i
hvert fald
ikke vil møde
en mørk nat
i skoven, for
så ville jeg
få en plettet
straffe-
attest.«

PETER

blev ved med at være fedt for ham.«

I dag har Peter lagt den svære tid bag sig. Han har masser af venner og bliver aldrig mobbet, men alligevel kan han godt mærke arrene efter mobningen. Det er stadig slut med klisterbånd på skoene, og tøjstilen og frisuren skal være nogenlunde i orden.

»Jeg tænker da altid over, hvordan jeg ser ud. Altså, jeg kigger lige i spejlet og tjekker, at jeg ikke ligner en lort, der lige er blevet skidt ud.«

Tror du, at du ville gøre det, hvis ikke du var blevet mobbet?

»Jeg tror i hvert fald ikke, at jeg ville have ændret tøjstil så tidligt.«

2.

Billedet

Mandag. Rikke hører bippet fra sin mobiltelefon. Hun er næsten lige kommet hjem fra skole og ligger i sengen på sit værelse, slapper foran en soapserie i fjernsynet. *Ny besked*, står der på mobiltelefonens skærm. Rikke kender ikke nummeret, men nysgerrigheden bobler forventningsfuldt i maven, da hun trykker på tastaturet for at læse beskeden.

DIN LUDER. HVOR MEGET KOSTER DET? står der. Hun holder vejret og stirrer lamslået på sin mobiltelefon. Hun slukker fjernsynet og kigger et øjeblik tomt ud i luften. Det kan ikke være til mig, tænker hun og tænder for fjernsynet igen, mens hun overbeviser sig selv om, at sms'en skulle have været sendt til en anden.

I et par minutter kigger hun tomt på fjernsynet uden at ænse, hvad serien handler om. Så bipper hendes telefon igen. Det giver et sæt i hende, som når hun ser en gyserfilm. Hun tør næsten ikke se den. Tænk, hvis det er endnu en led sms. Hun tager en dyb indånding, før hun tager sig sammen. HAR

ET BILLEDE AF DIN STORE RØV, SOM JEG VIL SENDE TIL ALLE PÅ SKOLEN. HA HA. Rikke føler, at hjertet er på vej ned i maven på hende. Hun lukker øjnene, læser beskeden igen og mærker sin hud blive varm. Hun vil ringe til Asta, men gør det alligevel ikke. Selv om de er bedste veninder, er det ikke fedt at fortælle, at man har fået en hade-sms.

Hvem hader hende så meget? Rikke mærker panikken i sin krop, springer ud af sengen og stiller sig foran det store spejl på væggen. Tålmodigt står hun og venter på, at den første tåre skal trille ned ad hendes kind. Der går ikke lang tid, før det sker, og snart følger flere efter.

Gennem de våde øjne betragter hun sin krop. Langsomt begynder hun at tage tøjet af, og til sidst er hun helt nøgen. Hun er meget udviklet i forhold til de andre piger fra klassen. Ligner faktisk slet ikke en 14-årig. Hendes bryster er allerede som en kvindes, sådan næsten i hvert fald. Hun var også den i klassen, der først fik menstruation. Det var egentlig meget sejt, og hun fik fri fra idræt. Nogle af pigerne var ret misundelige.

Hun vender sig om og betragter sin røv. Den har hun aldrig kunne lide. Den er stor. Lige meget, hvor tynd hun er på resten af kroppen, er det, som om den kører sit helt eget løb. Der er også nogle af drengene i klassen, som kalder hende Hesterøven. Rikke prøver altid at lade som ingenting, men det hjælper ikke.

Mens hun står nøgen foran spejlet, hører hun hoveddøren gå. Det er altid hendes mor, som får først

MODELFO